

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, Węgry, Republika Grecka, Rumunia i Republika Słowacka

Żądania wnoszących odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 10 maja 2016 r. w sprawie T-529/13 i na podstawie art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej,
 - tytułem głównym, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2013) 4975 final z dnia 25 lipca 2013 r. dotyczącej odmowy rejestracji spornej inicjatywy, zgodnie z żądaniem przedstawionym przez skarżących w skardze, oraz wydanie orzeczenia ostatecznego w sprawie;
 - posiłkowo, na wypadek gdyby Sąd uznał, że stan postępowania nie pozwala na wydanie orzeczenia ostatecznego, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd.
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnoszą następujące zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 47 karty i art. 92 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem, w szczególności ze względu na niedopełnienie obowiązku informacji w odniesieniu do ciężaru dowodu, ponieważ zdaniem wnoszących odwołanie przed wydaniem wyroku Sąd nie powiadomił stron procesowych o tym, że uznaje za kwestie faktyczne, których należy dowieść w postępowaniu, okoliczność, że realizacja polityki spójności Unii zarówno przez Unię, jak i przez państwa członkowskie zagraża swoistym cechom regionów z mniejszością narodową, oraz okoliczność, że swoiste cechy etniczne, kulturowe, religijne lub językowe regionów z mniejszością narodową można by uważać za poważne i trwałe niekorzystne warunki demograficzne w rozumieniu art. 174 akapit trzeci TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 11 ust. 4 TUE i art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia w sprawie inicjatywy obywatelskiej⁽¹⁾ z uwagi na to, iż zdaniem wnoszących odwołanie europejska inicjatywa obywatelska, stanowiąca przedmiot sporu, była zgodna z przepisem art. 11 ust. 4 TUE, jako że organizatorzy przedstawili ją w sprawie, w odniesieniu do której ich zdaniem stosowanie traktatów wymaga aktu prawnego Unii, a Komisja Europejska miała kompetencję w zakresie przedkładania odpowiedniego wniosku. Ponadto wnoszący odwołanie twierdzą, że Komisja może odmówić rejestracji proponowanej inicjatywy obywatelskiej z braku kompetencji jedynie, gdy ten brak kompetencji jest oczywisty.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 4 ust. 2 lit. c) TFUE i art. 174 TUE z uwagi na to, że art. 174 akapit trzeci TFUE wymienia przykładowo okoliczności zakładające poważne i trwałe niekorzystne warunki przyrodnicze lub demograficzne, ze względu na które w ramach polityki spójności Unii należy poświęcić „szczególną uwagę” danemu regionowi.
4. Motyw czwarty dotyczący naruszenia art. 7 TFUE, art. 167 TFUE, art. 3 ust. 3 TUE, art. 22 karty i postanowień traktatów dotyczących zakazu dyskryminacji z uwagi na to, że europejska inicjatywa obywatelska, stanowiąca przedmiot sporu, służyłaby przewidzianej w art. 7 TFUE spójności polityk i działań Unii, sprzyjając uwzględnieniu różnorodności kulturowej i jej utrzymania w ramach tej polityki spójności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 211/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie inicjatywy obywatelskiej (Dz.U. 2011, L 65, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 28 lipca 2016 r. – Ministre des finances et des comptes publics/Marc Lassus**

(Sprawa C-421/16)

(2016/C 392/12)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: *Ministre des finances et des comptes publics*

Strona pozwana: *Marc Lassus*

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy postanowienia art. 8 dyrektywy 90/434/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. ⁽¹⁾ powinny być interpretowane w ten sposób, że zakazują one, w przypadku transakcji wymiany papierów wartościowych wchodzącej w zakres stosowania dyrektywy, mechanizmu odroczenia opodatkowania przewidującego, że – w drodze odstępstwa od zasady, zgodnie z którą zdarzenie powodujące opodatkowanie wartości dodanej następuje w roku jej uzyskania – wartość dodana wymiany zostaje stwierdzona i rozliczona przy okazji transakcji wymiany papierów wartościowych i zostaje opodatkowana w roku, w którym następuje zdarzenie kończące odroczenie opodatkowania, jakim może być w szczególności zbycie papierów wartościowych otrzymanych przy wymianie?
- 2) Przy założeniu, że wartość dodana z tytułu wymiany papierów wartościowych podlega opodatkowaniu, czy może ona zostać opodatkowana przez państwo, któremu przysługiwało uprawnienie do jej opodatkowania w momencie operacji wymiany, podczas gdy zbycie papierów wartościowych otrzymanych przy okazji tej wymiany należy do właściwości podatkowej drugiego państwa członkowskiego?
- 3) W przypadku udzielenia na pytania pierwsze i drugie odpowiedzi, że dyrektywa nie stoi na przeszkodzie temu, aby wartość dodana wynikająca z wymiany papierów wartościowych została opodatkowana w chwili późniejszego zbycia papierów wartościowych otrzymanych przy wymianie, nawet wówczas, gdy obydwie transakcje nie należą do właściwości podatkowej tego samego państwa członkowskiego, czy państwo członkowskie, w którym wartość dodana z tytułu wymiany została objęta odroczeniem podatkowym, może opodatkować wartość dodaną objętą odroczeniem przy tym zbyciu, z zastrzeżeniem mających zastosowanie postanowień dwustronnej umowy w sprawie opodatkowania, bez uwzględnienia wyniku zbycia, gdy wynik ten stanowi wartość ujemną? Pytanie to zostało postawione zarówno w świetle dyrektywy z dnia 23 lipca 1990 r., jak i w świetle swobody przedsiębiorczości zagwarantowanej w art. 43 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, obecnie art. 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, ponieważ podatnik mający swoje miejsce zamieszkania dla celów podatkowych we Francji podczas transakcji wymiany i podczas operacji zbycia papierów wartościowych mógłby skorzystać, na warunkach przypomnianych w pkt 4 niniejszego postanowienia, z opodatkowania wartości ujemnej zbycia.
- 4) W przypadku udzielenia na pytanie trzecie odpowiedzi, że należy uwzględnić wartość ujemną zbycia papierów wartościowych otrzymanych podczas wymiany, czy państwo członkowskie, w którym została uzyskana wartość dodana z tytułu wymiany, zobowiązane jest do zaliczenia na poczet wartości dodanej wartości ujemnej zbycia lub czy zobowiązane jest, jako że zbycie nie należy do jego właściwości podatkowej, do odstąpienia od opodatkowania wartości dodanej z tytułu wymiany?
- 5) W przypadku udzielenia na pytanie czwarte odpowiedzi, że należy zaliczyć wartość ujemną zbycia na poczet wartości dodanej z tytułu wymiany, jaką cenę nabycia zbywanych papierów wartościowych należy przyjąć w celu wyliczenia tej wartości ujemnej zbycia? W szczególności, czy należy przyjąć za jednostkową cenę nabycia zbywanych papierów wartościowych całkowitą wartość papierów wartościowych spółki otrzymanych przy wymianie, taką jaką figuruje na zgłoszeniu wartości dodanej, podzieloną przez liczbę tych papierów wartościowych otrzymanych podczas wymiany, lub czy należy przyjąć średnią ważoną cenę nabycia, uwzględniając także operacje późniejsze niż wymiana, takie jak inne nabycia lub bezpłatna dystrybucja papierów wartościowych tej samej spółki?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów, dotyczących spółek różnych państw członkowskich (Dz.U. L 225, s.1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Łodzi (Polska) w dniu 2 sierpnia 2016 r. – Małgorzata Ciupa i in. przeciwko II Szpitalowi Miejskiemu im. L. Rydygiera w Łodzi obecnie Szpital Ginekologiczno-Położniczy im dr L. Rydygiera Sp. z o. o. w Łodzi

(Sprawa C-429/16)

(2016/C 392/13)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Łodzi